

Darbeler, Cemaatler ve Din Anlayışı

Devletin başkaları adına parçalanmasını hedef alan Sykes-Picot'un yeniden revize edilmesine katkıda bulunmak için teşebbüs eden, Anadolu topraklarında yeni devletçiklerin oluşmasına zemin hazırlayan bu akıl evreleriyle mücadele ederken, diğer yandan da tahrip edilen akıdeleri, ibadî boyutumuza yeniden gözden geçirmeli ve ele almalıyız. Bu cümleden olarak bütün cemaat, tarikat ve bunlara etrafında oluşan yapılar da dinin değişmezleri esas alınarak yeniden gözden geçirilmelidir.

Süleyman ARSLANTAŞ

Türkiye'de çok partili sisteme geçtikten sonra (Ocak 1946) ilk darbe 27 Mayıs 1960'da gerçekleşti. Bunu 12 Mart 1971 muhtırası izledi. 12 Eylül 1980 ise ilk ve son olarak emir-komuta zinciri içerisinde gerçekleşen bir darbe oldu. 28 Şubat, 27 Nisan; bunlar, mevzi bütüncül olmayan darbe duyuruları idi.

Doğrusu 27 Mayıs 1960 darbesi başta olmak üzere, tüm darbe ve muhtıra dönemlerini gördüm ve yaşadım. 12 Eylül 1980 darbesi haricinde aslında hiç birisinin başarı şansı yok idi. 12 Eylül darbesini başarılı kılan en önemli faktörlerin başında, devletin bazı birimlerinin teşviki ile azdıkları "anarşi" geliyordu. Anarşinin de arka planında 1961 anayasası ile yer üstüne çıkarılacak olan Türk Solu'nun dengelenmesi ve devlete kalkan sol yumruğunun hedefini şaşırtmak için Ülkücü gençliğin solun karşısına çıkartılması vardı.

Şuaset ve Darbeler

1974'te kurulan CHP-MSP koalisyonu kısa ömürlü oldu (26 Ocak 1974-17 Kasım 1974). CHP-MSP koalisyonu dağıldıktan sonra, kısaca

Fetullah Gülen - Süleyman Demirel

MC hükümetleri olarak bilinen Milliyetçi Cepbe hükümetleri iş başına gelmeye başladı. İlk Milliyetçi Cepbe hükümeti 31 Mart 1975'de kuruldu. Bunu diğerleri takip etti. Bu hükümetlerin en önemli özelliklerinden birisi de Türk Solu'nu denge-

lemek için ortaya atılan gençlerin milliyetçi duygularını istismar etmek oldu. Ve gerek sol gençlik ve gerekse milliyetçi gençlik anarşinin odağı haline getirildi. Anarşi, devlet katkısıyla olabildiğince tırmandırıldı. Bu, 1980 darbesi için önemli bir nedendi. İkinci ve en önemli nedenlerden birisi de; yerel, bölgesel ve küresel anlamda tüm dünyanın ilgisini çeken İran İslam Devrimi idi (11 Şubat 1979).

Zira devrimden hemen sonra, neredeyse tüm Batı basını Türkiye'de ihtilal ne zaman diyerek saatlerine bakıyorlardı.. İran İslam Devrimi'nin Türkiye'ye sıçramaması için devletin tedbir almasının halk nezdinde de bir karşılığı vardı. Zira İslam yeniden bütüncül kimliğiyle İran Devrimi sonrası arz-ı endam etmişti. Yani özetle 12 Eylül darbesinin ortak paydalarından birisi anarşiye hayır iken, diğer yandan devlet bütünlüğünü ve rejimi korumak da adeta bir ortak payda haline gelmişti.

1960 darbesinin ise 12 Eylül'e nazaran halk nezdinde hiçbir karşılığı yoktu. Ne var ki; o darbenin en önemli nedenleri arasında Menderes hükümetinin 1945 Yalta sovrasını, Marşal yardım planlarını, Yeni Ortadoğu ve Bölgesel stratejileri iyi okuyamamasının ve buna direnmesinin etkileri vardı. Yani bölge, Yalta sonrası İngilizlerin kontrolünden Amerika'nın kontrolüne geçtiği halde, Menderes Hükümetinin İngiliz yanlısı politikaları devam ettirmesinin yanında bir de Sovyetler Birliği ile yakınlaşmaya başlaması 45 sonrası ittifakları rahatsız etti. İçeride ise 1950'de başlayan Sol'a yönelik tutuklamalar Türk Solu'nun yeraltına inmesine neden olmuştu. Yer altındaki Sol'un da rejim açısından tehlikeli olduğu aşikardı. Nitekim o yıllarda çocuk yaşta olmamıza rağmen "Bizim Radyo" diye bilinen bir radyo karulından sürekli tutuklananlar lehine konuşmalar ve keza sürekli komünizm propagandası yapıldığını hatırlıyorum. Yani 1960 İhtilali'ni Amerika'nın yetistirdiği, Amerika'da kurs görmüş olan genç ve fakat çok az bir grup asker gerçekleştirdi. Halkın karşı koyması olmadığı, çok az kitle iletişim aracının da ihtilalciler tarafından kontrol altına alındığı için bütün dezavantajlarına rağmen 27 Mayıs Darbesi bedefine ulaştı.

Türkiye'deki bütün darbe ve muhtıralar son darbe teşebbüsü hariç belli bir hedef doğrultusunda yapılmış ya da verilmiştir. 15 Temmuz darbe teşebbüsünü diğerlerinden ayıran en önemli husus, diğerleri ya yönetimi, ya rejimi ya da hem yönetimi hem de konjonktörü dikkate alarak gerçekleştirilmişti. 15 Temmuz Darbesinin ana hedefi ise Türkiye'nin parçalanmasını bedef almıştır. Zira 1960'dan bu yana olanları göz önüne aldığımızda, 15 Temmuz hariç hiçbirisi devleti bedef almadı, devletin kurumlarını yıkmadı, bombalamadı, asker üniforması ile hiçbir asker hiçbir darbe esnasında halka koruma sokmadı. Hiç birisi dışarın adına hareket ettiğini ortaya koymadı. Keza hiçbir darbe ve muhtıra hareketinde son darbe teşebbüsündeki kadar kadrolaşmak yoktu. Önceki darbe ve muhtıraların sahipleri açıkça anayasanın kendilerine tanıdığı "Cumhuriyeti kollamak ve korumak, Atatürk ilke ve inkılaplarının koruyucusu ve tatbikçisi olmak dışında" bir görev addetmemişlerdir kendilerine. Dolayısıyla eğer bu son darbe teşebbüsünü de öncelikle bir tutarsak yanılırız. Dikkat edilirse hiç birisinde din algısı ön plana çıkmamıştır. Mistik görünümlü yer yer be-

neyan dolu, gözyaşı ve stümök ifrazatı ön planda olan, vaz kırsatından Kur'an'ı cemaatin önüne fırlatan (İzmir Eşrefpaşa Camii'nde), dinler arası diyalog adı altında mesih'i-mehdilik görünümlü ve refleksleri olan birisi söz konusu olmamıştır.

Facianın Oluşumunda Hepimiz Nasıldanız!

15 Temmuz darbe teşebbüsünün lider ve lider kadrosunun tamamını bir proje ürünü olduğu gün gibi aşikardır. Bu durum, adı geçen cemaatin lideri korumundaki Fethullah Gülen'in, Demirel zamanında Diyanet'in önde gelen simalarından Yaşar Tunagür'ün elinden tutmasıyla başladığı bilinmektedir. Allah'ın sıfatlarını dahi sayamayacak kadar din bilgisinden yoksun olan bir çocuğun (FETO) Tunagür elinden tutuyor, yapını büyütüyor ve geleceğin projesinin ilk adımı böylece atılıyor. Fethullah, bu durumu *Kaçık Dünyam* adlı kitabında şöyle özetliyor: "Halkımdaki şikâyetlerin ardı arkası kesilmiyordu. O sıralarda valiye karşı (Edirne Valisi) beni himaye edecek de yoktu. Yaşar Hoca geldikten sonra himaye gördüm."

Fethullah Gülen'in gerek Edirne'de ve gerekse İzmir'de hamisi Yaşar Tunagür'dür, Demirel'dir, Salih Özcan'dır. Bunların din algısı noktasında ortak paydaları Risale-i Nur'dur. Demirel, Ecevit ve benzerleri Nurcu olmamalarına rağmen Gülen'i hep korumuş ve kollamışlardır. Herhalde bunu Allah rızası için yapmamışlardır. Keza 1980 İhtilali sovrasında da askerin Fethullah'a karşı "aranıyor"dan başka bir baskısı olmamıştır. Şimdi, daha 2013'ün Türkiye Olimpiyatlarına kadar "Ne istediler de vermedik" diyen bir devlet ve yönetim söz konusu. Üstelik resmîyetle İslâm dininin yeterince öğrenilmesi, bidat ve hurafelerden arınmış bir din algısının yerleşmesinin öncüsü olması gereken Diyanet İşleri Başkanlığı bu adamın ve benzerlerinin zurvalarına, tevhid dışı söylem ve eylemlerine karşı ne kadar mücadele etti?! En azından sık sık Hz. Peygamber'i rüyasında gördüğünü söyleyerek sömürü tezgâhını devam ettiren bu adama karşı hangi önlemleri aldılar?! Ben ve benim gibi birçok Müslüman bu adamın fikir ve eylemlerine karşı çıkarken birçok dindar kardeşimizin(!) taarruzlarına maruz kaldık. Merhum Erçüment Özkan, Sükrü Memioğlu, Kazım Sağlam bunlardan sadece birkaçı. 17-25 Aralık öncesi 1 Aralık 2013'de Genç Birlikte'de yayımlanan ma-

kalemin başlığı "Devlet de Kendilerine Şirk Koşulmasından Hoşlanmaz" idi. O makale de geleceğe ilişkin birtakım ipuçları veriyorduk. Doğrusu Fethullah Gülen hareketine yargıda, onduda, eğitimde, ekonomide olabildiğince iktidarlar tarafından imkânlar bahçedildi. Hatta 15 Şubat 1999'da Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye iadesi ardından, 22 Şubat 1999'da Fethullah Amerika'ya alındı. Ve devlet sanırım bunu da yeterince sorgulamadı. Yani devlet uzun süre kendisine şirk koşulmasına ses çıkarmadı.

Özetle demek istiyorum ki, bugün ülke olarak, Müslümanlar olarak bu facianın oluşumundan devlet başta olmak üzere hepimiz nasıpdırız. Diğer yandan adı geçen hareket devletin bütünlüğünü hedef aldığı için topyeğin milletçe etnik, mezhebi vs. nedenler dikkate alınmadan kenetlenlik mücadelesi verdik. Gerçekten bir direniş sembolü, markası, patenti oluştu. Bu güzel! Ve fakat en azından devletin bekası kadar ve belki de ondan da önemli olan bir husus kimsenin aklına gelmiyor. Adı geçen hareket ve benzerleri insanlığın akidelerini altüst ediyor. Ahiretlerini harap ediyor. Allah'ın Teâlâ'nın (c.c.) bizleri muhatap almasının yegâne nedeni olan aklımızı devre dışı bırakıyor. Kur'an'la aklımız arasına giriyor. Kimse maalesef buna dikkat etmiyor. Üstelik yanlışla karşı çıkarken de yanlış yapıyoruz. Mesela İslâm'a göre korunması gereken beş maslahattan herhangi birisi için ölümü göze alan ve ölen kardeşlerimize "demokrasi şehidi" dedikimiz gibi. Şehitlik ve demokrasi nasıl yan yana getiriliyor onu da akletmek mümkün değil. Kur'an'ın bütünlüğü içerisinde görüyoruz ki; akılla vahiy arasına giren her şey tagut'tur. Öyleyse bir taraftan devlete şirk koşan, devletin başkaları adına parçalanmasını hedef alan Sykes-Picot'un yeniden revize edilmesine katkıda bulunmak için teşebbüs eden, Anadolu topraklarında yeni devletçiklerin oluşmasına zemin hazırlayan bu alch evvelerle mücadele ederken, diğer yandan da tahrip edilen akidevi, ibadi boyutumuzu yeniden gözden geçirmeli ve ele almalıyız. Bu cümleden olarak bütün cemaat, tarikat ve bunların etrafında oluşan yapılar da dinin değişmezleri esas alınarak değişebilirleri konusundaki farklılıklara da saygı göstererek yeniden gözden geçirilmelidir. Ve Hz. Resûllah (s.)'ın "Bir mü'min bir delikten yılanı bir kere sokulur" hadisini dikkate almalıyız. Aksi halde bugün FETÖ terör ve bidat örgütünden kurutulup, bir başka isim altındaki baş-

Türkiye'deki bütün darbe ve muhtaralar son darbe teşebbüsü hariç belli bir hedef doğrultusunda yapılmış ya da verilmiştir. 15 Temmuz darbe teşebbüsünü diğerlerinden ayıran en önemli husus; diğerleri ya yönetimi, ya rejimi ya da hem yönetimi hem de konjonktürü dikkate alarak gerçekleşmişti. 15 Temmuz Darbesinin ana hedefi ise Türkiye'nin parçalanmasını hedef almıştır.

ka bir yapının tuzagına düşebiliriz.

Yapılması gereken sadece siyasi, bürokratik ve ekonomik açıdan olayları ele almaktan çok "dîn tahribi" açısından da olaylara yaklaşmamız gerekmektedir. Peygamber'in bile sıfatının "Allah'ın kulu ve Resûlü olduğu" gerçeğinden hareketle etrafımızdaki şeyh, efendi, hocaeefendi, efendi hazretleri, mürid, gavs, gavs-ı azam ve benzerlerini yeniden gözden geçirmeliyiz. Ve hatta Said-i Nursi ve onun Risaleleri'ni de masaya yatırmalıyız. Nâçin? Çünkü onun müridleri onun ilminin vehbi olduğunu, kesbi olmadığını ifade ediyor ve öyle inanıyorlar. Tabii ki vehbi ilim de tartışılmaz, sorgulanmaz! Keza Said-i Nursi de Risale-i Nur külliyyatı içerisinde 136 veya 137 kere "bana dendi ki-bana yazdırdı ki" diyor. Allah razı olsun "sana kim dedi, kim yazdırdı?" sorusunu sormak mecburiyetindeyiz. Lütfen bugün koca koca genelilerin, profesörlerin, üst düzey bürokratların İslâmî manada ne idüğü belli olmayan safsataların sahibi FETÖ'ye iman edercesine bağlanmalarını tahkik ediniz... Zira armut dibine düşer! Hiç düşündünüz mü Said-i Nursi'nin Tarihçe-i Hayat isimli kitabındaki: "Ey nur şakirtleri! Bilerseniz size Risale-i Nur yeter..." sözünü. Bu söz Kur'an'la akıl arasına girmek değil de nedir? Eğer Allah'ın ve Resûlü'nün hatırı her şeyin üzerinde ise Müslümanlar mutlaka yeniden bağlılıklarını ve dîn algılarını gözden geçirsınler!

Umutmayalım ki; bizler doğru yol üzerinde olmamız halinde sapıtanlar, sapkımlar bize zarar veremez. Eğer bu gün FETÖ terörü bizlere/insanlığa zarar veriyor ise bizler de üzerinde bulunduğumuz yolu gözden geçirmeliyiz...